

kan bestemme, hvem af Dommerne der først skal tilkendegive sin Opfattelse af den foreliggende Sag.

Der er rejst Kritik imod den saaledes foreslaaede Ordning. Jeg har allerede nævnt, at Højesteret selv modsætter sig Tankens Gennemførelse; jeg har ogsaa lagt Mærke til, at Højesteretsdommer Meyer som Mindretal i den Kommission, jeg nævnte for et Øjeblik siden, gaar imod Tanken, men jeg kan ikke erkende Berettigelsen af den Begrundelse, som Højesteretsdommer Meyer anfører i sin Mindretalsbetænkning, hvor han bl. a. udtaler Frygt for, at Pressens Kritik af de enkelte Dommere kunde virke uheldigt, og for, at enkelte Dommere skulde lade sig paavirke af, hvad et eller andet Blad maatte mene eller finde Anledning til at udtale om en Højesteretsafgørelse. Jeg har den Tro til Dommerne i Landets Højesteret, saavel de nuværende som dem, der fremtidig vil komme til at indtage disse fremskudte Pladser, at det vil være Mænd, som ikke lader sig paavirke af en tilfældig Stemningsbølge eller af Udtalelser i Pressen af en eller anden Art. Ikke heller kan jeg til ægge den Bemærkning nogen Betydning, at det kan befrygtes, at en Dommer vilde blive udsat for at faa sin Afsked. Det er min bestemte Opfattelse, at den offentlige Kritik her i vort Land er saa stærk, at ingen vilde vove for Alvor at komme ind paa den Tanke, at en Dommer skulde afskediges.

Der har været talt om, at der maaske kunde findes en Mellemvej paa dette Omraade. Med al Respekt for de Ytringer, der herom er fremkommet fra forskellige Sider, mener jeg at maatte sige, at det, der her er foreslaaet af Justitsministeren, og som jeg altsaa paa min Gruppes Vegne tillader mig at anbefale, i Virkeligheden er en anbefalingsværdig Mellemvej, idet Forholdet herefterdags, hvis Forslaget gennemføres, bliver dette, at der forud for den offentlige Votering vil foregaa en Raadslagning, og naar denne er forbi, gaar man til den offentlige Afstemning med Motivering af de enkelte Dommers Standpunkter. Det forekommer mig, at det er en Fremgangsmaade, som man har Lov at betegne som en tiltalende Mellemvej paa dette Omraade.

Saa bliver naturligvis Spørgsmaalet: Hvorledes vil det stille sig i det praktiske Liv? Vil der opstaa Vanskeligheder? Vil der være Grund til at tro, at den foreslaaede Fremgangsmaade vil forøge Højesterets Arbejde i en saadan Grad, at man vanskeligt vil kunne komme igennem Be-

handlingen af de foreliggende Sager? Jeg tilstaar, at dette Spørgsmaal om de praktiske Vanskeligheder er jeg for mit Vedkommende tilbøjelig til at hæfte mig ved ud fra den Betragtning, at man meget nødig skal skride til en Deling af Højesteret. Det er for mig mest tiltalende, at Højesteret virker i een Afdeling, og at man ikke kommer ind paa Tanken om at dele Højesteret i flere Afdelinger. Det er muligt, at man i Fremtiden ikke vil kunne undgaa det, men jeg ønsker, at man maa kunne skyde det ud længst muligt, og at det vil vise sig gør ligt ogsaa under den foreslaaede Ordning at arbejde paa lignende Vis som hidtil. Vi skulde nødig komme til at staa overfor Spørgsmaalet om at forøge Antallet af Dommere i Højesteret, og hvis man for Alvor skulde ind paa Tanken om en Deling i flere Afdelinger, ønsker jeg for mit Vedkommende at sige, at jeg ikke vel kunde tænke mig, at man kunde gaa længere ned med Tallet af de i den enkelte Sag deltagende Dommere end til 7. Det vilde i hvert Fald forekomme mig at være svækkende for Rettens Anseelse og hele Stilling, om man paa dette Omraade gik længere ned end til Tallet 7. Jeg bemærker, at der i det foreliggende Lovforslag gives Adgang til Konstitution af Dommere i enkelte Tilfælde, dog kun, hvor der foreligger Sygdom eller lignende Omstændigheder.

Jeg mener, at det Forslag, jeg her nævner, maa kunne tiltrædes af Rigsdagen, og med Hensyn til dette vigtige Spørgsmaal i det hele vil jeg blot yderligere sige, at efter at det nu er kommet til at foreligge som Forslag for Rigsdagen at indføre offentlig Votering i Højesteret, vil denne Sag neppe forsvinde af den offentlige Dagsorden, før den er gennemført. Det er min Opfattelse, at man ikke vil være tilfreds, før en Ordning i den her foreslaaede Retning er gennemført.

Hvad videre angaar Lovforslagets Bestemmelser med Hensyn til Landsretterne, lægger man naturligvis først og fremmest Mærke til, at Forslaget indeholder Bestemmelser om at bibeholde Søndre Landsret. Med Hensyn til dette har der jo været divergerende Opfattelser, naar man tidligere har staaet overfor Behandlingen af Forslag om Ændringer i og Tilføjelser til Loven om Rettens Pleje. Søndre Landsret oprettedes som en midlertidig Domstol med særligt Henblik paa Behandlingen af Sager i Sønderjylland, men efter at den er oprettet, har der været fremsat Forslag om fremdeles at bevare Søndre Landsret, og der er til Begrundelse af Forslag i saa Henseende anført adskillige Ting, som jeg mener, man ikke kan afvise,